

BERGBEKLIMMEN

/AVONTURAJU IN DE PERUVIAANSE CORDILLERA BLANCA

Daar staan ze dan. De vijf jonge afstuderende telgen van Mount Coach 6. Gepakt, gezakt, zenuwachtig maar "as ready as we'll ever be" in de luchthaven van Schiphol. Geen klein weekje alpenavontuur deze keer, maar vijf stevige weken in het hooggebergte van Peru. Cordillera Blanca, het hooggebergte in de Andes dat tijdens de expeditievoorbereiding al theoretisch helemaal doorgeplozen werd, gaat nu ook werkelijk in levenden lijve worden aangesneden. Wij zijn klaar voor Peru, maar is Peru wel klaar voor ons jong Belgisch geweld?

¿DÓNDE ESTÁ MI EQUIPAJE?

De reis begint al met een lichte frustratie. Aangekomen in Lima gaan we richting de "luggage claim". Tas 1, 2, 3, tot en met 9 gaat het goed. Maar waar blijft die tiende tas? Toch niet achtergebleven op een van de luchthavens? Jawel hoor... De tiende tas blijkt verdwenen. En laat dat nu net de tas met het klimmateriaal zijn van degene die het er moeilijk mee heeft als iets niet volgens planning verloopt: ikzelf. Rustig in- en uitademen, enkele mailtjes naar British Airlines, een intense SMS-relatie met mijn ondertussen beste vriendin Alejandra in de luchthaven van Lima en ja hoor: vier dagen later komt de tas eindelijk richting Huaraz! Het avontuur kan beginnen!

DE EERSTE EXPEDITIE: QUEBRADA ISHINCA

Onze eerste uitstap wordt een tocht naar, door en rond de Ishincavallei. Op de uiteindelijke planning: Urus Este (5032 meter), Ishinca (5530 meter) en onze eerste 6000'er: Tocllaraju (6030 meter). Ter acclimatisatie trekken we eerst van basecamp (4030 meter) tot aan de gedenksteen aan de voet van Tocllaraju. Een stil moment voor ons allen, dat ons ingetogen laat stilstaan bij de gevaren die onze prachtige sport inhoudt (lees hier meer over op www.mountcoach.be).

Onze eerste summit attempt wordt de toegankelijke Urus Este (5032 meter). Andreas raakt door scherpe hoofdpijn zijn slaapzak niet uit. We vangen de tocht met vier aan, aanschouwen na een niet al te moeilijke tocht het uitzicht en dalen terug af naar basecamp, waar we allen met wat draaierigheid en hoofdpijn beseffen dat de grootste uitdaging in deze eerste trip wel eens de hoogteziekte zou kunnen zijn. Misschien nogal wies, aangezien deze eerste berg al haast 200 meter hoger reikt dan onze Europese Mont Blanc.

Onze tweede berg wordt degene waar de vallei haar naam aan te danken heeft: de Ishinca (5530 meter). En hoera! Iedereen is terug volledig in orde dus we vangen deze berg met zijn allen aan! Ik verzwijg de lichte hoofdpijn die ik bij het opstaan ervaar om geen pretbederver te zijn. Slecht idee, zo blijkt, want dat mijn hoofd enkele uren later haast ontploft, maakt de tocht toch wat minder vrolijk. Geef daarbij nog dat mijn buik meer en meer rare geluiden maakt. Een angstige flashback naar het verhaal van vervuild water, parasieten en hevige diarree dat een Amerikaan ons eerder die week vertelde, flitst voorbij. Koppig, gestaag maar iets trager zetten we de tocht voort en staan we met zijn allen op deze eerste gezamenlijke 5000-piek. We genieten van het uitzicht en bestuderen ons oorspronkelijk geplande project: Ranrapalca (6162 meter), maar besluiten dat we onze pijlen toch op de normaalroute van Tocllaraju zullen richten.

De dag erop zetten we de tocht aan richting Tocllaraju (6030 meter). De Amerikaan bleek een wijs voorspeller, want sinds Ishinca krijg ik geen hap meer binnen. Dat waar ik mezelf toch toe dwing, komt er vloeibaar terug uit, maar niet te veel details daarover. Ik besluit de tocht mee aan te vangen in de hoop dat alles magischerwijs toch goed komt, maar blijf ziek in high camp in de tent achter terwijl de anderen hun eerste summit attempt doen. Slechts enkele uren later verwelkom ik de anderen terug aan de tent. Hevige wind maakte dat de kompanen zich er niet gerust bij voelden, en ook de hoogte speelde bij enkelen weer parten. Andreas, Maarten en ik besluiten daarom terug af te dalen (of druipen) naar basiskamp. Matty en Jozua blijven wel nog een nacht om hun gooi naar de 6000 te doen. Wind en seracs doen de westroute vervaarlijk ogen, dus de normaalroute wordt hun way to go. Met hun eerste 6000'er in hun zak, dalen ook zij af tot in basecamp. Een drankje in de réfuge om het te vieren en wij beginnen aan de tocht naar Huaraz. Een echte maaltijd en een echt bed, dat hebben we nu allemaal wel verdiend.

"DE FYSIEKE UITDAGING, DE KOUDE EN DE HOOGTE MAKEN DAT WE ONS AF EN TOE STIL AFVRAGEN: "WAT DOEN WE HIER TOCH?""

DE TWEDE EXPEDITIE: QUEBRADA SANTA CRUZ

Na enkele rust- en bevoorradingsdagen in Huaraz, trekken we richting Santa Cruz, zogenaamd de mooiste vallei ter wereld! Of dit een toeristisch praatje is, kunnen we niet zeggen - we hebben namelijk nog niet alle valleien in de wereld gezien - maar het is wel werkelijk een prachtige trektocht om aan het basiskamp van de Alpamayo (5947 meter) en Quitaraju (6040 meter) te geraken. Onze ezelrijver stelt voor om aan een kleine meerprijs op onze spullen te blijven letten wanneer wij de weg van basiskamp naar high camp aanzetten. Een voorstel dat voor ons allen gunstig is: zo heeft hij een reden om de lange weg geen tweemaal aan te zetten, en zijn wij gerust dat onze tassen veilig staan. De haast 30 kilo op onze rug doet ons afvragen wat we juist wél hebben achtergelaten, maar doodop bereiken we het high camp. Het zicht op Alpamayo en Quitaraju zijn adembenemend, en aan de andere kant van de Santa Cruz vallei zien we ook de bekende Paramount Pictures berg Artesonraju tegen de hemel afsteken. We besluiten onze dag speling al meteen in te zetten als rustdag, en herbronnen een dagje "Cordillera Beach stijl" in ons ondergoed in de zon en sneeuw.

De ochtend erna - of zeg maar "nacht" als je over 2 uur spreekt - beginnen we aan de sneeuwtopy die ooit tot mooiste berg ter wereld werd uitgeroepen: de Alpamayo (5947 meter). Deze keer is het Jozua die zich door ziekte gewonnen moet geven, en in twee touwgroepen vertrekken Matty, Maarten, Andreas en ik naar de flank. Extra gewapend met ijsbijlen, ijsvijzen, sneeuwpijketten en abalakovtouw (en een extra warme trui en donsjas in de rugzak) banen we ons een weg omhoog. De touwgroep boven ons zorgt voor een constante ijsregen, maar dat haalt voor ons het plezier niet weg.

De fysieke uitdaging, de koude en de hoogte maken dat we ons af en toe stil of zelfs luidop afvragen "wat doen we hier toch?", maar het gevoel van overwinning wanneer we de top bereiken, doet die negatieve gedachte vervagen. Maar ook hier geldt: de top is nog maar de helft van de route! Veilig afdalen terwijl het zonnetje onverbiddeijk op de sneeuwflank staat, is nu prioriteit nummer 1.

Sneeuwpijketten verankeren in smeltende sneeuw, het houdt je wel bij de pinken. Hier en daar graven we een pijket toch net dat beetje dieper in en zorgen we voor de nodige recupereerbare back-ups. Enkele uren later vervoegen we Jozua die ons met warme thee in high camp opwacht. De fysieke uitputting van de zware klim doet ons echter besluiten dat we de Quitaraju voor een volgende expeditie houden. Een reden meer om eens terug naar Peru te komen!

DE DERDE EN LAATSTE EXPEDITIE: HUASCARAN

Huascarán, een berg met twee gigantische pieken (Sur: 6768 meter en Norte: 6655 meter). De zuidelijke van de twee gigantische mastodonten is niet alleen de hoogste piek van het Cordillera Blancagebergte, maar ook van Peru. Aan ambitie ontbreekt het ons niet en aldus staat ook deze gigant op onze planning. Matty en Maarten nemen liever de tijd om ook de junglekant van Peru te ontdekken, dus Andreas, Jozua en ik beginnen met drie aan onze voorbereiding.

Om dit ambitieuze project haalbaar te maken, proberen we al onze spullen in drie rugzakken te krijgen. Dit maakt dat we deze door ezeltjes tot basiskamp kunnen laten brengen, zodat we deze eerste hoogtemeters dartel en licht kunnen doen. Daar gaan echter de tassen onze eigen rug op en begint de zoektocht naar de juiste weg. Het valt al meteen op dat deze berg minder vaak wordt overwonnen dan onze vorige projecten, want de weg is simpelweg weg. Uren later komen we toch aan de Refugio Huascarán aan, genieten we nog van een echte maaltijd, warme thee en een echt bed en maken we ons mentaal klaar voor El Escudo of "Het schild", een haast verticale ijswand op de Huascarán Sur die deze klepper nog net dat ietsje meer uitdagend maakt.

De weg van refugio naar de top en terug, wordt normaal in vier dagen gedaan. Camp 1, camp 2, summit en terug camp 2, en afdalen tot aan refugio. Wij besluiten het in twee of drie dagen te doen: in één dag tot "camp 1,5", en dan in één dag de top én de afdaling tot aan de refugio en aldus één dag speling. Ambitieuze? Reken maar! Haalbaar? Wij denken van wel! De weg naar Camp 1,5 loopt goed, al voelen vooral mijn benen dat deze vijfde week op hoogte haar fysieke tol begint te eisen. Aangekomen aan ons beoogde maar onofficiële kamp, sonderen we de veiligheid van onze bivakplaats en zetten we alles klaar. Alles: dat is een tent, een uitgeschopte sneeuwsofa, een afbakening voor de veiligheid en een sneeuw WC. Tijd voor een theetje, een soepje en welverdiende rust! Morgen wordt een grote dag! Maar ach? Sapperdepi... Je gaat vast begrijpen dat de terminologie nog iets ruwer was daar in de bergen. De multifuel die al vier weken perfect dienst doet om al ons eten en drinken te bereiden, geeft het op. Benzine genoeg, maar het wilt niet de nodige druk creëren om deze brandstof te verwasemen. Omdat we maar met drie zijn, is er geen tweede vuurtje mee en aldus proberen we met huis-tuin-en-alpinistenspullen het nodige in orde te krijgen. Het verdict is echter bikkelhard: geen vuur is geen water, geen water is geen eten, geen eten is geen klim. Teleurgesteld, hongerig en met een droge tong dalen we diezelfde avond nog terug af tot aan de refugio om daar aan de verwonderde blikken het verhaal te doen.

Terwijl wij de aangeboden maaltijd beleefd nuttigen - lees: als hongerige beesten verwoesten - komt een Argentijnse gids met een voorstel: zijn groep kan wel een vuurtje missen, zodat wij alsnog onze summit attempt kunnen doen. Mijn lichaam - afgepeigerd van de zware dag - en mijn hoofd - dat ondertussen vrede had genomen met de mislukte poging - zingen in koor "nee bedankt", maar Andreas en Jozua kijken elkaar met glinsterende oogjes aan. Een lichtgewicht summit attempt in een kleine touwgroep van twee, dat zegt hen wel wat. Zij grijpen het vuurtje en de kans en maken zich klaar voor een nog ambitieuzere piekpoging.

De ochtend erop vertrek ik richting Huaraz en trekken zij richting El Escudo. Hun enthousiasme en de reeds verkende weg brengt hen vroeger tot aan de voet van deze beklimming dan verwacht, waardoor ze beslissen om diezelfde dag nog aan de klim te beginnen. Halverwege de ijsflank en midden in de nacht is echter ook hun fysieke limiet bereikt, en graven ze zich een geul in de wand om de nacht door te brengen. Met niets dan een slaapzak en noodbivakzak om zich warm te houden overleven zij de koude nacht en werken ze 's morgens de ambitieuze klim af. Bovenop El Escudo komt er echter nog een alpiene route van een 500-tal hoogtemeters tot aan de top. Koude, ontbering en slaaptekort doen hen beslissen om het bij de prachtige klim van El Escudo te houden, en keren ze de piek de rug toe. De warme namiddagzon maakt een gletsjeroversteek wat gevaarlijk, waardoor ze besluiten voor thee en gezelligheid bij een Peruviaans Camp 2 aan te sluiten tot de koude de ondergrond veilig maakt. Geen summit voor deze twee ijsberen dus, maar wel een prachtige klim en ervaring van 'shiver bivy' rijker!

DE POST EXPEDITION BLUES

De klimtechnieken, die werden gedurende drie intensieve jaren getraind in het Mount Coach traject. Met elkaar leren omgaan, dat komt daar onrechtstreeks ook bij. Want drie jaar elke reis op elkaars smoelwerk zien, dan leer je elkaars plus- en minpuntjes wel kennen. En even goed leer je die negatieve kantjes een positieve draai te geven. We kunnen dus toch echt wel zeggen dat wij klaar waren voor een expeditie als deze.

Toch is er één aspect waar niets of niemand je op kan voorbereiden: de post expedition blues. Vijf weken lang deel je elkaars lief en leed. Vijf weken lang ben je in een prachtige setting, maak je fenomenale verhalen mee, leer je razend interessante mensen kennen, aanschouw je ongeziene taferelen en adembenemende uitzichten, ... En dan kom je terug in ons mooie, charmante maar oh zo platte Belgenland. Niet opstaan voor een bergtop, maar voor een job. En hoe mooi voor mij "mijn stad" ook is, de Schelde kan toch niet op tegen de prachtige berggriviertjes in het Cordillera Blancagebergte.

De enige remedie die helpt om zo snel mogelijk deze blues van je af te schudden? Nieuwe expedities plannen, nieuwe ambities uiten, nieuwe projecten starten! Om zo langzaam maar zeker terug te beseffen dat het hier zo slecht niet is, zelfs al is het louter als voorbereiding op avonturen in de bergen. Avonturen waar wij dankzij Mount Coach, de KBF en onze prachtige partners in dit nu afgeronde opleidingstraject, nu helemaal klaar voor zijn. ▲

Foto pagina 32: We dalen af van onze eerste 5000'er: Urus Este

Foto pagina 34:

Links: De weg naar Alpamayo high camp biedt een prachtig uitzicht
Rechts: Met ons vijf onderweg naar de piek van Ishinca

Foto pagina 35:

Links: Aangekomen in Alpamayo high camp puft Maarten even uit.
Rechts: Andreas werpt een blik op ons project van de volgende dag: French Direct op Alpamayo

zamberlan
partner for this expedition

